

از شانس خوب من
همان تابستان ۲۰۰۰
که من طرفدار رم شدم،
فابیو کاپلو روی نیمکت رم
می نشست و با خریدن گابریل
باتیستوتا از فیورنتینا، جالاروسی
شد مدعی اول قهرمانی و برای
اولین و آخرین بار در قرن بیست و یک
قهرمان سری آ شد. دیگر همه چیز به
کام من بود. توتی بعدها تبدیل شد به
چیزی یگانه در فوتبال. احتمالاً آخرین بازیکن
بزرگی که تک باشگاهی باقی ماند. او به معنای
واقعی اسطوره‌ی رم بود و البته بازیکنی کم نظیر.
با هر دو پایش می توانست شما را به وجد بیاورد.
تمام کنندگی اش مرگبار بود. با این که بیش تر عمرش
را به عنوان بازیکن آزاد و کمی دور از محوطه جریمه
بازی می کرد، اما ۲۵۰ گل در سری آ زد. فقط سیلویو
پیولا در دهه‌ی پنجاه میلادی بود که بیش تر از
توتی در این لیگ گل زد و دیگر هیچ مهاجمی به
گرد پایش نرسید. او در جدول کلی پاس گلی
سری آ هم پیشتاز است و ۱۶۲ پاس گل در
سری آ داده که بی نظیر است. و البته غیر
از آن، در یک چیز دیگر هم سرآمد بود:
اعتماد به نفسش؛ چه کسی می تواند
پنالتی پانکای او مقابل هلند
در یورو ۲۰۰۰ را فراموش کند.
اصلاً همان جا بود که دیگر
مطمئن شدم معشوقه
فوتبالی ام را پیدا کردم.

